

Артабанъ грижливо ѝ помогна да стане и сълзи отъ радостъ и скръбъ течеха по лицето му. „Боже и царю на истината, прости ме! За тая жена и за

На път за Египетъ.

нейното дете азъ дадохъ предназначения за тебе камъкъ. Ще видя ли нѣкога твоето лице? И тука азъ закъснѣхъ. Ще ида подиръ тебе въ Египетъ“.